

Yes, there are two paths you can go by, but in the long run

There's still time to change the road you're on

Led Zeppelin- stairway to heaven

Hij keek even omhoog, bij het zien dat hij nog veel treden had te gaan voordat hij het einddoel van zijn klim zou bereiken, stopte Malik voor eventjes met de trappen op te lopen. Hij wilde uitrusten, even op adem komen voordat hij weer verder ging. Dacht even terug aan de tijd dat hij nog op de middelbare school zat. Al met al een mooie tijd realiseerde hij nu bij zichzelf, nu hij er zo aan terugdacht. Ook al stond die tijd bol van zonde en absentie, achteraf gezien was hij maar al te blij dat alles zo gelopen is. Een beproeving die hij met succes had doorstaan, zo zag hij het achteraf gezien maar voor zichzelf.

Hij zag zichzelf in gedachte weer zitten in de klas van mijnheer De Jager, zijn geschiedenisleraar. Die hem en de rest van de klas ooit es vertelde over de Haarlemse verzetsheldin Corrie ten Boom, de vrouw die boven haar zaak in haar woning vele Joodse onderduikers verborg.

‘Als God je het ruwe pad op stuurt, geeft hij je sterke schoenen’, had ze ooit es gezegd na de tweede wereldoorlog.

Wijze woorden, alleen jammer dat zij evenals degene die zij verborgen hield voor de toenmalige bezetter van het land, de verkeerde god aanhing, een religie die was afgeweken van het ware geloof. Bedacht hij zich, nou hij zo naar boven stond te staren. In eenzelfde staat zijnde als toen hij zestien jaar was, verkeerde hij voor even weer in een euforische roes. In tegenstelling tot zijn verleden had hij ditmaal niks gerookt om in die staat te verkeren. Hij zag zichzelf in een flits weer in het Haarlemse Kenaupark. Daar al zittende, of liever gezegd: leunende tegen een boom, zag hij zichzelf weer het ene trekje na de andere nemen voordat hij drugssigaret doorgaf aan zijn grootste liefde, zijn vriendin en toekomstige vrouw waarmee hij niet trouwde. Waarom het er nooit van kwam tot een huwelijk tussen Emmely en hem, kon hij zich niet herinneren. Hij realiseerde zich maar al te goed, dat zij beide daar teveel aan meer nuttiger bestede tijd hebben verspeeld aan geneugtes die de vele zondes, die zij hadden begaan met zich meebracht. De verloren tijd bestaden zij veel liever aan het zich verliezen in de vele verleidingen die de onzichtbare huichelaar hen voor de voeten wierp. Hun toekomst en waren in feite in de handen van een onzichtbare vijand die zij nooit konden zien. Hij die niet wilde buigen voor de profeet Adam, de djinn die opeens zijn ware aart toonde aan de schepper en het engelenkoor waarin hij was opgenomen, vanwege zijn zuivere vroomheid, bepaalde op dat moment in een niet te ontsnappen houtgreep, hun levensloop. Elke zonde was voor hen een geneugte, een geneugte die vele van hun

leeftijd ook beleefde, niet wetende dat ook hun levensloop, werd bepaald door degene die vanaf de dag dat de profeet Adam werd geschapen, zichzelf had verklaart als hun eeuwige vijand die zich niets anders tot doel had gesteld: om zoveel mogelijk zielen van het rechte pad te houden.

Toen nog hierover in onwetendheid verkerende, had Malik de weg verkozen die hem uiteindelijk zou leiden naar het onvermijdelijke noodlot der verdoemde. Een weg die hij eigenlijk niet had moeten belopen, maar de zwakte die toen in hem leefde voerde hem met de aanzuigende kracht mee richting dat pad. Het Haarlemse uitgaansleven en soms het Amsterdamse leerde hij via dat pad kennen. Wat ook meehielp, en dat wist hij maar al te goed, was het feit dat hij ouder oogde dan dat ie opdat moment eigenlijk was.

Dat gelde niet voor Emmely, die zag er weer jonger uit dan dat zij eigenlijk was. Ze oogde net zestien maar in het echt was ze al eenentwintig. Hij met zijn net zestien jaren oud zijnde leeftijd mocht in zijn handjes knijpen met zo'n vriendin. Dat zeiden zijn vrienden die hij toen in grote getale nog had ook al tegen hem.

Hij pufte even en bleef maar naar boven staren, hoeveel treden had ie nog te gaan? Hij wist het niet, wat ie wel wist, was dat er nog heel veel waren eer hij zijn einddoel zou bereiken in die woontoren waar hij zich nu bevond.

'Ze heeft ook nog es een auto', hoorde hij zijn toenmalige vriend Tom Beentjes nog enthousiast tegen de andere van zijn vriendengroep zeggen. In zijn gedachte hieraan zag hij al die ogen van zijn vrienden verbaast naar hem turen.

'Wat voor een?' Vroeg er eentje gelijk aan hem

'Een Opel Corsa, een groene', zei Malik gelijk kalmpjes terug alsof het de normaalste zaak van de wereld is, dat een zestien jarige een vriendin heeft die al een auto bezit.

Verbaast keken ze hem nu aan.

'Werkt ze al?' Hoorde hij een andere vriend nu in zijn herinnering aan dat moment aan hem vragen.

Hij zag zich weer hoofdschuddend tegen hem zeggen: 'Nee ze studeert aan de UVA in Amsterdam'

'Wat?' Hoorde hij in zijn hoofd weer een andere vriend aan hem vragen.

'Geschiedenis, stadsgeschiedenis geloof ik'

'Maar dat weet je niet zeker', zei de vragensteller toen gelijk terug.

'Wat? Dat van stadsgeschiedenis?'

In zijn hoofd zag hij Robbert weer bijdehand knikken met zijn hoofd, terwijl hij hem alleen nog in de ogen staarde.

Voor even voelde hij weer eenzelfde woede in hem opborrelen zoals toen, een aantal jaren geleden. Wederom borrelde het gevoel in hem op dat verlangde om Robbert een goede peer voor zijn muil te verkopen, het verlangen om klappen uit te delen was bij hem weer net zo groot als toen. Je moest niet aan zijn eer komen, want die eer van hem was heel gauw geknakt, dat wist ie zelf ook wel- hij had niet voor niets er in therapie voor gezeten. Twee jaar lang was hij onder behandeling van een psychiater hiervoor, het resultaat was dat ie zich iets beter kon beheersen dan toen hij nog twaalfjarige was, die hele basisschoolklassen in zijn eentje afwerkte.

Hij gaapte even. Het leek wel of ie werd overvallen door een deken van vermoeidheid, oververmoeidheid, zijn benen konden geen pap meer zeggen, maar hij wist dat ie nog een onbenoembaar aantal treden had te gaan eer hij eindelijk bij die deur zou zijn waar hij in moest gaan. Eventjes gleden zijn oogleden dicht, hij liet gebeuren, gaf zich zonder slag of stoot over aan zijn vermoeidheid.

Waarom hij überhaupt aan deze klim begonnen was, aan deze martelgang voor het menselijke lichaam, wist hij zich niet te herinneren. Malik deed een poging om het zich weer te herinneren. Was het iets met de lift die het uitgerekend nu hij in dit immens hoge gebouw bevond, het niet deed? Hij probeerde het zich te herinneren maar zijn korte termijn geheugen liet hem in de steek. Hij voelde zich alleen maar moe. Te moe om ook maar te denken en laat staan te herinneren waarom hij hier eigenlijk was. Hij probeerde aan iets leuks te denken, misschien helpt dat, dacht ie nu. Het lukte. Hij zag weer heel levendig voor zich het moment dat hij Emmely voor het eerst ontmoette. Hij zat zoals gewoonlijk in het Kenaupark tegen zijn favoriete boom aangeleund te staren naar het beeld van Hannie Schaft- wat hij trouwens van haar ruggenkant bekeek. Hij wist zich automatisch nog te herinneren wat hij toen opdat moment nog dacht, namelijk: dat vanuit de bezetters zijn oogpunt gezien, Hannie Schaft niets anders was dan een ordinaire terrorist.

Een staatsgevaarlijke vrouw die met andere staatsondermijnende gevaarlijke figuren samenwerkte om het volk op te hitsen tegen het heersende beleid in de Nederlanden, goede vaderlanders die het derde rijk goedgezind waren werden door staatsgevaarlijke lieden als zij vermoord.

‘Weinige beseffen deze andere kant van de medaille’, hoorde hij zichzelf in gedachte hieraan nog fluisteren. Hij zakte nog verder in gedachte aan dat moment.

‘Hey, slaap je’, hoorde hij een vrouwenstem stem net als toen tegen hem zeggen.

Hij zag zichzelf als op dat moment, als toen, iets meer dan twee jaar geleden geschrokken opkijken, ruw ontwaakt uit zijn gedachtewereld staaarde hij nu naar het in zijn ogen engelachtige gezicht van een hele mooie chick die hij hier nog nooit eerder had gezien. In zijn gedachte nam hij Emmely net als toen weer helemaal van top tot teen in zich op. Haar blote gebruide benen, de bruine laarzen die ze onder haar roodwit geblokte rok droeg. Echt alles aan haar herinnerde hij zich weer.

Wederom gaapte hij, de moeheid het maakte hem alleen maar lomer dan dat ie al was en wederom vielen zijn ogen dicht.

‘Hey slaap je?’ Malik schrok van de vrouwenstem die dit uit het niets aan hem vroeg. Hij verkeerde nog half in een euforische staat dat hem de tijd dat ie hier al zat deed verliezen, stilgevallen van verbazing en ook wel de schrik, staaarde hij alleen maar naar de bruine laarzen die de rest van haar zeer gebruikte benen beklede. Hij richtte zijn ogen op naar haar en was gelijk in de ban van haar reebruine ogen. Bij het zien van zulk een schoonheid verscheen er gelijk een glimlach op zijn gezicht.

‘Zit je hier al lang zo?’ Vroeg ze hem nu

‘Als ik hier ben raak ik elk besef van tijd kwijt, dus ik weet het niet’, zei hij, met een glimlach op zijn gezicht keek hij haar aan en vroeg gelijk aan haar: ‘Vertel mij maar hoe laat het is, dan kan ik je het antwoord min of meer geven’

Ze haalde haar smartphone uit de zak van haar rok en keek op het scherm.

‘Vijf voor drie’

‘Dan zit ik hier al een kleine twee uur’

‘Te spacen’, vulde zij gelijk glimlachend aan.

Hij knikte glimlachend terug naar haar.

‘Jij een trekje?’

Ze ging door haar knieën voor hem en reikte haar hand om de sigaret van prettige beneveling van hem over te nemen. Ze nam een trek en inhaleerde even diep.

‘Man...’, zei daarna gelijk ‘...echt jaren geleden dat ik mijn laatste trekje heb genomen’, gelijk nadat ze dat had gezegd hoestte ze gelijk spontaan. ‘Sterk spul man’

‘Haarlem Diesel, beste spul die deze stad je te bieden hebt’, zei hij met een glimlach op zijn gezicht tegen haar.

Ze hoestte nogmaals ‘Een echte Haarlem beleving dus’, zei ze, terwijl zij haar hand naar hem reikte om de sigaret weer aan hem terug te geven.

Hij knikte alleen maar en pakte zijn gerolde sigaret van haar aan. Nam nog een flinke haal en bekeek haar nog eens even heel goed

‘Ben je een echte Haarlemmer?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee uit het Gooi, Tuinstad, Mediastad, Hillywood, ofwel Hilversum. Ik ben pas naar hier verhuist vanwege mijn studie en ja, ik wilde eigenlijk wel in een echte stad wonen en niet in een gemeente die denkt dat ze een wereldstad is,

maar in feite nog steeds een boers kutdorp is, dat zijn welvaart in het verleden aan de omringende grote steden heeft te danken'

Nadat ze dit met een strak gezicht tegen hem had gezegd kon hij zijn lachen niet meer in houden, de eerste lachsalvo ging al gauw bij hem over op een flinke hoestbui.

'Wat zit je nou te lachen man?' Vroeg ze hem met een brede glimlach op haar gezicht.

'Jij kent dat oord niet maar het is wel zo', zei ze met gemeente blik op haar gezicht.

'Het is een ordinair dorp waar bijna iedereen met een air van hier tot heb ik jou daar rond hobbelt, de inferieurheid spat van bijna elke huidcel van hun verachtelijke smoelwerken af, als je ze zo daar in het dorpscentrum of de Gijsbrecht van Amstelstraat ziet rond flaneren met hun air van heb ik jou daar'

Wederom verviel hij hierdoor in een lachsalvo die resulteerde in een nog grotere hoestbui dan dat ie daarvoor al had.

'Het is ongedierte...' vervolgde ze met een ernstige blik op haar gezicht '...ongedierte, zelfs het ongedierte op vier poten dat als een ware plaag soms zijn kop opsteekt in het dorp heeft hiërarchisch gezien, meer nut voor deze planeet dan degene die daar in hun huizen wonen'

Hij keek haar met een glimlach aan. Aan haar gezicht te zien zag hij dat ze nu zelf moest uitblazen van deze tirade die ze net over hem uitstortte.

'Wees blij.....,' zei hij tegen haar '.... je woont nu in een normale stad met meer normale mensen dan, als ik jou zo hoor, daar wonen'

'Hoe heet je trouwens?' Vroeg ze nu aan hem.

'Sudesh, maar iedereen noemt me Malik op zich een mooie bijnaam, het is een van de 99 namen van Allah, vrij vertaalt betekend die naam, Koning'

'Hoe kom je aan die bijnaam?'

'Vanaf mijn geboorte meegekregen van mijn vader, op de basisschool werd ik er nogal mee gepest, toen ik begon te regeren met harde hand over menig klas daar op die school, begon men pas respect te krijgen voor die bijnaam. Ik ben er niet trots op, alleen dat het zo moest maar het kon niet anders, elk nadeel heeft dus zijn voordeel', zei hij luchtig terug.

Ze lachte nu alleen maar pakte de sigaret weer van hem aan en nam wederom weer een flinke trek van zijn sigaret'

'Ben jij een moslim, of is een van je ouders een moslim?'

Hij glimlachte nu vriendelijk. Mijn naam is een veel voorkomende naam in het Hindi gebied, mijn vader komt uit Sri Lanka, hij is wel een praktiserende moslim ook al behoort hij daar tot een minderheidsgroep in zijn land. Mijn moeder is gewoon een Nederlandse, deed wat voor de vorm mee aan het Islamitische geloof maar, na hun scheiding was dat gelijk afgelopen. En ik nee, geen eens praktiserend meer, ook nooit echt geweest, zelfs in mijn kinderjaren niet, gelukkig heb ik die Ramadan vastdagen nooit bewust meegemaakt. Vreselijk lijkt me dat, dat moet echt vreselijk zijn; een martelgang voor elke jongere die zich niet zo met zijn geloof bezighoudt

Ze keek hem nu heel nieuwsgierig aan. ‘Hoezo?’

‘Nou...,’ zei hij gelijk ‘...dat is echt zo’n periode dat die moslims elkaar echt lopen te controleren of de ander zich echt aan de regels van de Ramadan houdt, het boek 1984 van George Orwell is daar echt niks bij.’

‘BB is watching you’

Lachend knikte hij terug ‘En jij, hoe heet jij eigenlijk?’

Ze stond nu op en liep nu richting hem en ging naast hem zitten leunende tegen dezelfde boom als Malik, blies de rook uit en wende haar gezicht naar de zijne en fluisterde hem haar naam ‘Emmely’ in zijn oor.

Hij keek haar met een verleidelijk blik in de ogen aan, nadat ze haar naam had ingefluisterd. In haar ogen was er iets flirterigs te bespeuren voor hem. Dat wist hij zeker. Het was niet de beneveling die dat aan hem liet zien, nee, hij was voor even weer heel helder, helderder dan dat ie in tijden was geweest zo rond deze tijd.

Voordat hij ook maar ‘Hoi, Emmely’ kon zeggen, boog ze haar gezicht schuin tegen de zijne en voordat hij het wist, zoende ze hem teder op de mond. Een automatisme leek bij hem hiermee in werking te zijn gesteld, want met eenzelfde tederheid als zij hem had gezoend op de lippen, zoende hij haar nu terug. Met zijn rechterhand hield hij haar rug vast zodat hij haar steviger tegen zich aan kon drukken.

Ze verzette zich niet tegen deze intimiteit maar liet zich helemaal meegaan in de passie die Malik voor haar koesterde.

Niet in paniek raken, niet in paniek raken, dacht hij nu alleen maar. Wat zij niet wist was dat dit de eerste keer was dat hij een vrouw zoende, of laat staan; zo passievol vast hield. Haar tong gleed nu zijn mond binnen. Automatisch drong zijn tong haar mond nu binnen en liet zijn tong zo meedeinen op het ritme en de bewegingen van haar tong.

Hij werd nu overvallen door een gevoel dat die nog nooit eerder had gevoeld. Een totaal nieuw gevoel dat ie nog niet zo goed bij zichzelf wist te plaatsten. Hij bemerkte dat zijn kleine Malik nu opeens in geweer kwam, zonder dat hij ook maar blote beeltenis op het internet hoefde te denken; voelde hij zijn kleine Malik kloppen om de nodige aandacht. Na een voor hem zeer lange tijd stopte Emmely met zoenen, ze legde haar hoofd meer dan tevreden tegen zijn wang.

‘Was het de eerste keer dat je een vrouw zoende?’

De vraag van haar deed hem even uit het veld slaan. Voor even wist hij niet wat hij nu precies tegen haar zou moeten zeggen. Een gevoel van schaamte leek zich nu meester van hem te maken.

‘Geeft niet’, zei ze tegen hem, terwijl ze hem met een verleidelijke glimlach aankeek. Plots lachte ze. ‘Je bloost gewoon’

Malik zei er niets op terug.

‘Ah....,’ zei ze weer, ‘...je bloost gewoon, lief’

Na dit tegen te hebben gezegd, trok ze hem naar haar toe en gaf hem een stevige knuffel. ‘Lekker ding’, hoorde hij haar nog zeggen, nadat ze hem een liefdevolle zoen op zijn wang had gegeven.

‘Aaaarghh’, een keiharde gil van pijn ergens buiten maakte hem ruw wakker. Hij voelde de koude van de muur waar hij tegenaan stond geleund nu maar al te goed zijn lichaam binnendringen. Het koude gevoel baande zich razend snel een weg door heel zijn lichaam. Het maakte hem gelijk wakkerder dan dat ie ooit was geweest, als ie in de late ochtenden ontwaakte uit zijn slaap. Fitter dan fit rende hij nu gelijk wat trap treden op, zodat hij bij het dichtstbijzijnde raam naar buiten kon kijken. Hij wilde weten waar die kreet van pijn vandaan kwam. Het moest naar zijn mening wel erg dichtbij zijn gebeurd. Dat kon niet anders, de schreeuw, of liever gezegd, de gil, had hem uit een slaaptoestand van wie weet hoelang gehaald.

Nu bij het raamstaande tuurde hij naar beneden, maar hij kon niets zien. Wel hoorde hij het overduidelijke geluid van sirenes van meerdere ambulances en politie wagens, maar waar die nu precies heen gingen of zich nu bevonden kon hij evenmin zien. Het enigste wat hij zag was een lege winkelstraat, een doodstille winkelstraat, een straat waar dezelfde stilte heerste als in deze woontoren, een straat met winkels die zover hij wist, nog nooit had gezien- laat staan dat ie de ligging ervan kon plaatsen.

Waarom moest ie hier uitgerekend zijn? Wederom probeerde hij de reden daarvoor te herinneren maar zijn geheugen liet hem net als eerder weer in de steek. Hij wist alleen dat ie bij een bepaalde deur moest zijn. Maar waarom hij bij die bepaalde deur moest staan, dat wist ie niet meer. Welke deur het was wist hij ook niet, alleen wat hij wel wist: dat die deur zich helemaal bovenin de woontoren moest bevinden.

De doodse stilte die heerste achter alle andere deuren die hij al was gepasseerd in deze immens hoge gebouw van ontelbare verdiepingen stelde hem niet gerust. Er zal toch wel iemand thuis zijn hier in deze haast onmetelijke hoge bouwwerk? Dacht hij nu

‘Halo is er iemand’, schreeuwde hij nu keihard.

Zijn stem galmde en galmde maar na in dit woonverblijf met ontelbaar veel verdiepingen en deuren waar mensen moesten wonen. Niemand beantwoordde zijn vraag, echt helemaal niemand opende nu spontaan een deur om erachter te komen wie diegene nou was die ergens stond te schreeuwen in hun woontoren, het enigste wat hij hoorde, was het talloze keren nagalmen van zijn eigen stem.

Hij zuchtte even, voor even drong het besef bij hem door dat de leegte hier, de eenzaamheid, zijn innerlijke gevoelsleven helemaal begon te beheersen. Het gevoel dat maar opbloede en opbloede tot iets wat niet meer metenlijk was, deed hem eraan herinneren; dat hij merendeels in zijn leven eenzaam was, eenzaam en alleen had hij

zich bijna altijd begeven tussen de anderen die hem soms omringde maar waar hij nooit echt een klik mee had. Al vroeg volwassen geworden omdat hij noodgedwongen voor zichzelf moest zorgen, omdat de ouder geen tijd had. Omdat zij die tijd noodgedwongen moest besteden aan het werk om zo alles te bekostigen wat zij en haar kind nodig hadden om te kunnen overleven in een maatschappij die totaal van zijn Schepper was losgeraakt, en geen enkele norm of waarde leek te respecteren die de Schepper ooit es via zijn geschrift aan de mensheid had meegegeven.

Op de scholen waarop hij zat, werd hij net zomin begrepen door zijn mede leerlingen en docenten. De vrienden die hij eraan over had gehouden waren eigenlijk achteraf gezien, geen echte vrienden. Het waren gewoon mensen die met hem omgingen vanwege zijn kracht, zijn vechtlust als het erop aankwam, bij zichzelf dan wetende dat hij zich niet tegen hen zou keren. Voor de burens en de rest van de buurt was hij een vreemde eend in de bijt, iemand waarvan je nooit wist wat ze nu eigenlijk echt aan hem hadden of, wat ze nu echt van hem konden verwachten. Hij was in heel zijn leven eigenlijk meer op zichzelf geweest dan dat ie zich verbonden voelde tot een ander. En die realisatie deed hem pijn, echt pijn!

Langzaam aan begonnen zich er weer herinneringen aan het verleden in hem op te borrelen, herinneringen waaraan hij liever niet aan herinnerd wilde worden. De talloze malen dat ie werd gepest op basisschool, omdat zijn medeleerlingen hem niet aan de norm vonden voldoen waaraan zij wel voldeden. Hij droeg geen dure merkkleding, zij wel, de keren dat hij hiervoor was gepest, gesard en vernederd waren bij hem zoals het hem weer levendig bijstond niet meer op een of twee handen te tellen. Zelfs als hij zijn beide voeten erbij zou doen, en elke teen van die voet stond voor een dag vol pesterijen op zijn school zou staan, dan was dat nog steeds te weinig.

‘Koning van de armoede’, dat was de bijnaam die ze hem hadden gegeven op die basisschool. ‘Koning kippenbot’ en ‘Koning curry zonder welke groente of stukvlees dan ook’. Dat waren slechts enkele benamingen die ze hem meegaven op die school, waarop hij eigenlijk geen eens hoorde te zitten maar, zoals hij later had begrepen via een loting naar toe was geloot. Het lot had hem daar letterlijk tegen wil en dank doen belanden, misschien was hij achteraf gezien, beter af geweest op een zogenaamd zwarte school. Maar dat was achteraf denken, iets wat geen nut had, dat wist ie ook wel bij zichzelf. Net zo achteraf gezien, had zijn vader beter nooit tegen zijn moeder en de rest van de familie moeten zeggen, dat hun Sudesh in de wieg al de ware uitstraling had van

een Koning, een trots kind dat onbevreesd als ie in de toekomst zal zijn, als een ware Malik alle problemen en verleidingen in het leven zou weerstaan. Want vanaf die dag werd zijn koosnaampje al meer genoemd dan zijn echte naam, Sudesh.

‘Als drager van een van de negenennegentig namen van de Schepper, Allah. Zal hij zijn geloofsleer, zijn dawah vroom als ie zal zijn overdragen op de andere mensen’, had zijn vader er toen nog bij gezegd.

Van zijn moeder hoorde hij nog geen eens zolang geleden, ook al wist ie dat geen eens meer zeker in de staat waarin hij nu verkeerde, dat zijn opa en oma zijn vader toen heel geschrokken hadden aangekeken, nadat ie dat zo stellig had gezegd met zijn rechterwijsvinger naar hemel gericht.

Moge Allah mij leiden naar de ware deur, waar ik om welke reden dan ook moet zijn. Dacht hij nu heel pragmatisch.

Onverstoord liep hij weer een paar treden op. Hij richtte zijn hoofd maar niet meer naar boven, het zicht dat de tocht die hij moest maken om welke reden dan ook nog heel lang kon duren, zou hem alleen maar meer uit het veld doen slaan.

Wederom begonnen zijn benen als een ware last voor het lichaam aan te voelen. Zijn spieren deden pijn, elke spier in zijn benen deed pijn, zelfs de knie gewrichten dreigde het nu te begeven.

Maar hij moest verder, hij moest deze helse tocht volmaken, hij mocht niet opgeven, dat woord kende hij geen eens, wilde hij het geen eens kennen. Opgeven was iets wat verliezers en zwakkelingen deden, niet hij, hij was geen zwakkeling, maar een trotse dienaar van Allah!

Zijn Schepper zou hem de kracht geven om deze tocht te voltooien, net zoals diezelfde schepper hem jaren geleden de kracht gaf om hele klassen vol met pestkoppen op de basisschool in zijn eentje af te werken. Dat hij die kracht en die vechtlust omwille de gerechtvaardigde wraak aan hem te danken had, dat realiseerde hij zich pas later toen hij de Islam leerde ontdekken, ofwel herontdekken. Hoelang dat nu geleden was, wist hij zich ook niet meer te herinneren.

Voor even schrok hij van de kleine flarden die hij nog wel wist te herinneren. Er moest iets zijn gebeurd dat hem zoveel heeft doen vergeten, dacht hij nu heel pragmatisch bij zichzelf. Maar wat dat nu was, dat wist hij niet meer. Hij wilde dat ie het wist, maar hij had geen flauw benul meer van hoe het nu kon dat ie dat juist nu weer niet wist.

In vertwijfeling hierover geraakt liep hij haast zielloos nog meer treden op. Voor even voelde hij zich een zombie, een wezen dat van binnendood was, maar door iets van hoger af gedreven werd om verder te gaan, om iets af te maken wat nog niet af was.

Hij schrok even van deze gedachte. ‘Moge Allah mij leiden om deze Dijn te verslaan’, fluisterde hij nu in zichzelf terwijl hij maar doorliep.

Wederom deed de vermoeidheid hem even stoppen. Wederom pufte hij van moeheid. Bij het tegen de koude wand muur al leunende staande realiseerde hij zich, dat hij Emmely miste.

Waar zou zij nu zijn? Dacht hij gelijk. Zou ze nu in de collegezaal zitten, of zou ze op haar werk zijn, omdat ze al een baan heeft gevonden, omdat ze als is afgestudeerd, of, zou ze helemaal niet zijn afgestudeerd en de opleiding gewoon hebben verlaten omdat deze haar teveel confronteerde met afgoderij, ofwel Shirk. Hij wist het niet meer wat de waarheid over deze gedachte in het echt zou zijn.

Een tijd, een hele tijd of een halve tijd, dat stond in dat vervloekte boek van verdraaiing en innovatie geschreven. Dacht hij nu opeens zo uit het niets. ‘Het lijkt wel alsof dat hier ook opgaat’, terwijl hij dit in zichzelf fluisterend zei, herinnerde hij opeens precies het moment waarop hij weer voor het eerst in contact raakte met zijn Schepper, de gebeurtenis stond hem weer helemaal bij.

‘Moet je eens lezen wat een fascist zeg, dat ze dat soort lieden nog een podium geven, onbegrijpelijk!’ Emmely keek hem verontwaardigd aan. Ze zat op zijn schoot voor het scherm van de laptop die op haar bureautafeltje stond. Het was voor hem een wat onwennige situatie, haar zo op zijn schoot hebbende, aan de ene kant vond hij het heerlijk, alleen het enige nadeel eraan was; dat hij veel moeite had om zijn kleine Malik in bedwang te houden. Terwijl hij daar geestelijk mee worstelde keek hij haar even raar aan. De oprechte verontwaardiging die hij nu in haar ogen kon aflezen haalde hem gelijk uit het euforische gevoel dat bij hem overheerste. Terwijl ze hem verontwaardigd aankeek wees ze met haar rechterwijsvinger naar het scherm. Eventjes focuste hij zijn blik naar de website die zij aanwees.

‘geenbladvoordemon.nl’, was het eerste wat er spontaan uit zijn mond kwam. Ze knikte instemmend. ‘Zo rechts populistisch als het maar kan’

‘Waarom lees je het dan?’ Vroeg ie haar nu verbaast.

‘Geen idee eigenlijk’

‘Om je te ergeren?’

‘Ja zoiets, dat zal het wel zijn ja, snap niet waarom ze die haatsite niet offline halen’, zei ze direct kwaad terug.

Hij knikte alleen maar instemmend en wilde er eigenlijk niet op ingaan. Niet nu althans. Hij was maar al te blij dat ze hem vroeg om mee te komen naar haar huis, nou ja huis, kleine etage eerder. Een kleine etage, die ze alleen bewoonde aan de Parklaan. Ze was ouder dan hemzelf, vijf jaar om precies te zijn, maar zijn leeftijd leek haar niet te deren, die indruk gaf ze hem niet. En als ze die wel had gegeven, dan had ie dat geen eens bemerkt. Onderweg naar haar huis zei ze nog met de nadruk in haar stem, dat leeftijd haar niets uitmaakte. Ze gaf hem daarbij nog te kennen, dat ze hem wel een grappig, jong, vond.

‘Lees dan’, zei ze nu op een wat meer dwingende toon terwijl zij hem indringend aankeek.

‘*De Profeet Mohammed van de extremisten, aangaande vrouwen en opvoeding van kinderen*’ las hij nu hij hardop voorlezend.

‘Die titelkop al, walgelijk’, zei Emmely verontwaardigd tegen hem. Voor even wist hij niet of ie verder moest gaan met het lezen van het stuk. De kop van dit stuk zei hem al meer genoeg. Ook al mocht ie dan geen praktiserend moslim zijn, laat staan dat ie ook

maar iets deed met het geloof van zijn vader. De kop van dit artikel, stuk, of wat het dan mocht voorstellen, vond ie al provocerend genoeg. Hij zette zich over zijn eigen gedachtegang heen en las nu hardop verder: *‘Vrouwen zijn voor mijn liefdevolle God, Allah, (vrede zij met hem) die zelf geen vrouw bezit, noch ooit zelf kinderen op deze planeet heeft gezet, een noodzakelijk kwaad. Een noodzakelijk medicijn wat u geneest tegen een verkoudheid, en wat enkel en alleen ten dienste is voor de voortplanting van zoveel mogelijk mannelijke nakomelingen! Vandaar ook dat ik hier, (Vrede zij met mezelf, omdat ik uw profeet ben) enkele extreem Islamitische regels aangaande de vrouw en de opvoeding van Islamitische kinderen aan uw trouwe volgelingen en dienaren van onze liefdevolle God, Allah (Vrede zij met hem) zal schenken als een verjaarscadeau, iets wat wij als goede moslims ook niet mogen vieren, maar dat even terzijde.*

Een oprecht goed moslimman moet bij het bedrijven van den paringsdaad, tijdens de huwelijksnacht, het oogcontact met het wezen zoveel mogelijk vermijden. Een goed alternatief hiervoor is, dat je als man het vermaledijde gezwel van achterlangs penetreert, (het standje op zijn hondjes) op die manier hoeft u niet in die vervloekte ogen van uw pasgetrouwde aanhangsel te kijken. Als kers op de taart mag u tijdens deze noodzakelijke rituele paringsdaad, de clitoris van dit stuk ongeluk er zelf persoonlijk afbijten, zodat het stuk mislukte nageboorte, nimmer meer in staat is om enig begeerte naar een andere man te tonen.

Een oprecht goede Islamitische man moet erop toezien dat zijn dochter zich hult in een burqua, zodat zij geen begeerte van de mannelijke vreemdeling (niet moslims) opwekt. Mocht het gebeuren dat uw gesel der beproeving die Allah (vrede zij met hem) uw geschonken heeft, het in haar vervloekte hoofd haalt om een westerse man aan te spreken, dan is het de taak van de vader, of haar broers, om die vervloekte man te lijf te gaan en hem lek te prikken! En uw gesel der beproeving dient voor haar ongehoorzaamheid te worden omgebracht. Omdat zij daardoor een schande voor u en de rest van de Islamitische gemeenschap is geworden. Bent u om welke reden dan ook niet in staat om haar te stenigen, dan mag u haar hiervoor ook wurgen met een stuk touw, of, gewoon, met een mes neersteken, bijvoorkeur in de maagstreek- doe dit ten allen tijden in het laatste geval, als het verwerpelijke wezen ook nog es zwanger van de ongelovige hond blijkt te zijn!

Een oprecht goede moslimman moet zijn waardevolle mannelijke briljanten die hem geschonken zijn door zijn liefdevolle God, Allah (vrede zij met hem) aanleren dat het heel gewoon is, dat men niet moslimvrouwen mag tergen tot op het bot.

Zo mogen zij een vrouw naar eigen gelang lastig vallen op straat, ze uitmaken voor 'hoer' ook al is zij niet in dat beroep werkzaam, dan is zij het vanwege haar Haram manier van kleden in uw vrome ogen toch wel.

Kortom; elke niet islamitische vrouw, is gewoon een hoer die verkracht dient te worden. (Het is specifiek uw taak om deze exclusieve moslimwaarde over te brengen op uw mannelijk nageslacht)

Weigert het vermaledijde westerse ongelovige mumsel om mee te werken aan de verkrachting, omdat zij in al haar arrogantie haarzelf niet ziet als een overwonnen oorlogsbuit, dan moge u haar als respectvol Islamiet bespuwen van woede en desgewenst haar familie uitschelden voor rotte vis (Varken is hiervoor het meest juiste woord)

Als de verkrachting desgewenst tegen haar wil toch nog plaats vind, dan moge u haar daarna onder vriendelijke dwang van een mes, kromzwaard, of pistool (Het is maar wat u prefereert) naar de eerste de beste hoerenbuurt loodsen, zodat zij daar achter de ramen voor u en uw gezin de eerstkomende tijd geld kan verdienen! Zij is ten allen tijden uw gewonnen oorlogsbuit die door u naar gelang mag worden verhandeld aan jan en alleman. Het houden van slaven is een door uw schepper Allah (vrede zij met hem) een Gods gegeven religieusrecht, vooral het houden van met name zoveel mogelijk vrouwelijke slavinnen, wat u met die eventuele nageboorten van hen doet, dat is uw zaak. Mannelijke nakomelingen kunnen eventueel gelijk na de bekering tot de meest liefdevolle en tolerante enige echte godsdienst ter wereld worden ingezet bij een door uw zelf gekozen martelaarsoperatie, die hij dan gelijk ten uitvoer kan brengen.

Een goed moslimman mag feministen vermoorden; het zijn immers gevaarlijke pratende onwillige pakkieren die een reëel gevaar zijn voor uw eventuele misgeboortes die men dochters noemt, met hun Haram zijnde praat over gelijkheid van man en vrouw!

Een goed oprecht moslimman heeft tot belangrijkste taak om zijn vervloekte beproeving van Allah, (vrede zij met hem) vanaf haar geboorte te kneden tot een levende koran. Het kneedproces mag/moet gepaard gaan met menig fysiek en verbaal geweld tegen dit wezen, zodat het onderkruipsel, het een na laagste wat er in de Islam bestaat, haar

plaats weet in een maatschappij die enkel en alleen aan een oprechte Islamitische man toebehoort!

Een goed moslimman weet dat Allah (vrede zij met hem) een nog niet uit de kast gekomen narcistische homofiele god is, die een bloedhekel heeft aan de vrouw. En dit lastdier in al Zijn wijsheid verwenst naar de donkerste krochten van de hel! Maar omdat Allah, (vrede zij met hem) in al Zijn narcisme het niet kan verkroppen dat de mens zich hierdoor aan hem gelijk kan stellen, heeft hij deze gesel die als een kankergezwell voor de mensheid is, toch maar gecreëerd om de man te behagen, zodat zijn zaad in samenwerking met haar eikel voor zoveel mogelijk islamitische nakomelingen zorgt.

Een goed moslimman zorgt ervoor, dat zijn gezin enkel en alleen maar naar moskeeën gaat waar de zuivere leer van Allah word gepredikt. Zodat zijn nageslacht kennismaakt met de liefdevolle indoctrinatie van de Islam. En zij op speciale jongere dagen kennismaken met hun wraakvolle god Allah, (vrede zij met hem) die desgewenst in al zijn liefde die hij voor zijn schepping koestert, hen aanspoort om ongelovige mannen van elke leeftijd, van jong naar stokoud te doden, of ze na hun overgave tot slaaf te maken- hun vrouwen, dochters en kleindochters mogen na hun overgave voor hun ogen verkracht worden, natuurlijk.

Een goed moslimman slaat zijn aangetrouwde ongeluk naar gelieve. Hard/zacht (het is maar hoe u het zelf prefereert, u slaat dat vermaalde serpent natuurlijk niet dood! Want ze moet u nog dienen, koken, wassen, kinderen naar school brengen en over de eventuele huislavinnen waken. Maar als u vervanging heeft gevonden, dan kan u doen en laten wat u maar wilt met dit lastige pakdier!

Een goed moslimman kijkt erop toe hoe zijn vrouw net zoals hij, het nageslacht normen en waarden aanleert die antisemitisch en antiwesters zijn, zodat zij nooit en te nimmer met een vreemdeling (niet moslim) in vrede kunnen samenleven.

Kortom; een goed oprechte moslim, is een nog niet uit de kast gekomen biseksueel die ten eren van zijn bloeddorstige haatvolle homofiele God, de levens van zijn gesel en zijn misgeboortes totaal onmogelijk maakt, en voor de buitenwereld de schijn ophoud dat hij elke andere levenswijze respecteert!'

‘Wat een idioot’, was zijn eerste reactie die spontaan zijn mond verliet. Van binnen sidderde hij nu van woede, een woede die hij haast niet meer kon onderdrukken.

‘En weer uit mijn kleine dood ontwaakt’, fluisterde hij zachtjes tegen zichzelf. Slaperig keek hij wat voor zich uit. Er viel niets bijzonders te zien bij de deuren van de zoveelste verdieping die hij was voorbijgegaan. Geen schilderij hing met de beeltenis van een levend wezen of persoon naast de deur, alles was daar hetzelfde zoals bij de vele verdiepingen die hij al was gepasseerd; sereen kaal, de kale muren van deze woontoren kende geen haram zijnde versieringen, alles was zoals zijn Schepper het bedoelt had met zijn leer, zijn wet, kaal. Het was immers verboden voor de mens om alle scheppingen van zijn god opnieuw te scheppen op het doek of papier. En met die wet behoorde de mens, de kroon op zijn schepping te respecteren.

Hij keek even naar boven en zag vanuit het volgende raam dat ie nog moest passeren dat de regenboog in al zijn kleuren overvloed scheen. Hij vermande zichzelf en vervolgde zijn tocht om naar het raam te lopen, zodat hij eventjes dit natuurschone wonder van zijn schepper kon bewonderen.

Opeens hoorde hij gehijg en gekreun. Hij wist de geluiden gelijk te plaatsten, dit waren geen kreunen van intense pijn of het gehijg van vermoeidheid, maar die van iets intiems, een handeling waaraan de vrouw als zij niet ongesteld is, aan diende te voldoen op elke gewenst uur of moment van de dag, als haar man dat van haar eiste. Dat was immers een huwelijkse plicht van haar, waaraan ze diende te voldoen om aan haar man te laten zien dat zij een goede islamitische vrouw is. Een tegenprestatie voor de man die elke dag liet zien aan haar dat hij financieel voor haar en de eventuele kinderen kon zorgen, een dank je wel voor de bruidsschat die hij haar al had geschonken voor het trouwen, net nadat ze beide het huwelijkse contract hadden getekend.

Zou het, zou er dan toch mensen thuis zijn in deze spookwoontoren? Dacht hij gelijk. Hij probeerde de geluiden die hij nu hoorde uit zijn hoofd te bannen. Want deze geluiden die hij hoorde, konden hem aanzetten tot zondige gedachten die een goed moslim niet mocht hebben.

Met al zijn kracht sleepte hij zich naar de tussenplatform die de reeds voorbij gelopen onderliggende verdieping scheidde van de bovenliggende verdiepingen met de volgende reeks deuren waar hij niet hoefde te zijn.

Naarmate hij dichterbij het raam kwam des te harder hoorde hij het geluid dat ie eigenlijk liever niet hoorde. Hij bleef even bij het raam staan en focuste zijn blik naar de regenboog die in al zijn pracht en glorie in zijn geheel was te zien. De regenboogbrug had in zijn ogen er nooit zo mooi bijgestaan als nu, realiseerde hij bij zichzelf. Hij keek

even naar beneden. Tot zijn grote schrik zag hij opeens iets wat hij eigenlijk niet wilde zien, iets, wat zo buitenproporties was, dat hij bijna moest kotsen van afschuw. Recht onder de natuurlijke regenboogbrug zag hij een stelletje poedelnaakt de liefde bedrijven. Hij moest even een paar keer goed adem halen, hetgeen hij nu had gezien sloeg hem totaal uit het lood, bracht hem zo van zijn stuk, dat ie haast geen eens meer normaal kon ademen.

‘De kufar is van elke fatsoensnorm afgegleden’, fluisterde hij gelijk kwaad tegen zichzelf. Hij werd overvallen door eenzelfde gevoel van woede als toen hij die column had gelezen bij Emmely, toen hij voor het eerst thuis bij haar was en zij op zijn schoot zat. Voor even dacht hij weer terug aan dat moment, een herinnering die hem spontaan door het hoofd heen schoot. Die woede die hij toen voelde, die woede dat zijn schepper en zijn profeet werden beledigd door een of ander niemandsdalletje van een stukjesschrijver. Het was dat hij pas later begreep waarom die woede toen daarom in hem opleefde, het was het eerste contact dat hij onbewust maakte met degene die hem had geschapen. De emotie was de eerste handreiking van hem naar de schepper der werelden en het universum. De almachtige had hem ooit de vrije keuze geschonken, de emotie die hij toen had, was de keuze om de eerste stap te nemen in de erkenning dat de schepper waarin zijn vader heilig in geloofde bestond, en dat deze nooit en te nimmer net als zijn laatste profeet, -de vader van alle moslims- beledigd mocht worden door wie dan ook, blasfemie was een doodszonde waar maar een straf voor bestond, de dood!

Hieraan terugdenkende keek hij weer snel naar beneden. Tot zijn schrik zag hij dat het vrijende stelletje zich niet meer met zijn tweeën lag te bezondigen aan een handeling die eigenlijk achter gesloten deuren en gordijnen hoorde plaats te vinden. Er was een derde persoon bijgekomen, een andere naakte vrouw. De man lag nu op zijn rug en de vrouw waar hij eerder mee alleen was zat nu op zijn gezicht, terwijl de derde vrouw al zittende op zijn slagzwaard van lust, zich ritmisch op en neer bewoog.

Met grootte ogen van verbijstering bekeek hij dit tafereel dat ie alleen maar kende van de tijd dat ie nog vol van zonde leefde en hij de ene zondige pagina naar de andere afstruinde op het internet. Hij wilde het niet zien, maar iets in hem dwong hem om er toch naar te kijken, hij wilde zijn ogen sluiten, hetgeen wat ie zag uit zijn hoofd bannen, maar wat hij ook probeerde, niets lukte, versteend als ie nu was bleef hij er maar naar kijken naar iets waarvan hij geen getuigen van wilde zijn. Hij balde zijn handen tot vuisten, hij wilde nog maar een ding en dat was er tegen vechten, steeds meer begon hij

weg te kijken van hetgeen wat hij eigenlijk niet wilde zien. Malik probeerde zijn blik nu zoveel mogelijk op andere dingen te focussen, de boom die het immens grote park stond waar de drie zondaars zich bevonden, het beekje dat een zulk helder water bezat dat je de vissen gewoon zag zwemmen, de bloemen, de mooi geknipte struiken, daar focuste hij zich nu op. En terwijl hij dit alles zo zag, sloeg de schrik opeens bij hem toe. Verbijsterd als ie nu was realiseerde hij bij zichzelf, dat ie niet meer het uitzicht had op die doodsstille winkelstraat, maar op een groenstuk natuurgebied met alles erop en eraan in al zijn perfectie.

‘Hallucinant gewoon’, fluisterde hij zachtjes. Waarom hij nu eigenlijk nog zachtjes fluisterde wist hij niet. ‘Is dit alles een droom, deze woontoren waarin ik me bevind, het uitzicht uit het raam wat opeens veranderd is, droom ik dit alles?’ Vroeg hij zich nu hardop af.

Uit het niets schoot nu de herinnering aan de eerste keer met Emmely door zijn hoofd. Het gekreun van de man dat duidelijk hoorbaar was, klonk als dezelfde kreunen van genot die hij uitslaakte op het moment dat hij door haar werd ontmoagd. Zij poedelnaakt al rijdende op zijn kleine Malik, die naarmate zij hem ritmisch bereed als een ervaren amazone, uitgroeide tot een steeds grotere en krachtige Malik die na een kleine vijfminuten tot een extatische explosie kwam en daardoor een stortvloed aan levenssappen in haar meest intieme moskeegedeelte, wist uit te sproeien.

‘Aaaaaaargh’, hoorde hij een manenstem nu van genot krijsen.

De schreeuw van genot deed hem voor even schrikken. Hij realiseerde bij zichzelf dat het voor het eerst sinds tijden was dat ie weer es ergens van schrok. Onbevreesd als ie was, schrok hij eigenlijk al als kind nergens meer van.

‘Speelt de Sjejtan met mijn brein, probeert hij me te verleiden in een droom?’ Vroeg hij zich nu weer wederom hardop af.

‘Ik vrees jouw niet Sjejtan, ik vrees jouw totaal niet!’ Riep hij heel standvastig door de woontoren. Wederom hoorde hij zijn eigenstem talloze malen nog nagalmen, weer reageerde er niemand op hegeen hij had geroepen.

Hij vreesde de dood niet, en was ook niet bang voor de vijand die hij nooit en te nimmer kon zien, een vijand die duizenden jaren ouder is dan hijzelf en vanaf de schepping zich al tot zijn vijand had verklaard.

‘Manifesteer jezelf in de vorm zoals de schepper je ooit geschapen heeft!’ Riep hij nu gebiedend.

Malik balde zijn handen weer tot vuisten, vleselijke slagwapens waarmee het kwaad, zijn vijand, de vijand der vijanden van allen zonen en dochters van de profeet Adam, te lijf kon gaan.

Hij zou deze vijand met behulp van Allah verslaan, de gewapende jihad zou hij ongewapend tegen deze vijand van zijn religie uitoefenen. En mocht hij hier dan sterven, dan wachtte hem op de dag der dagen nadat zijn God veertig dagen lang in een totaal leeg universum onophoudelijk heeft lopen krijsen dat HIJ, en enkel HIJ alleen, de enige ware God in het universum is, de ultieme beloning, zijn beloofde tweeënzeventig bloedmooie maagden, een gouden kroon die belegd was met diamanten, en uiteraard de vrije toegang naar de tuinen van Allah van de tweeënzeventig uitverkorenen familieleden die hij stuk voor stuk mocht aanwijzen alvorens zij die tuinen zouden betreden. Hij wist nu al, dat hij Emmely, ook al was zij officieel gezien nog geen eens zijn rechtmatige vrouw, als eerste zou aanwijzen om hem te vergezellen naar het beloofde eindstation van de moslim.

‘Kom dan, kom dan’, riep hij nogmaals keihard.

Maar er kwam niets, er verscheen niets, helemaal niets, in zijn eentje daar staande bleef hij maar schreeuwen. Na vijf maal te hebben geroepen dat de Sjejtan in zijn aangezicht mocht verschijnen, gaf hij de moed op. Zijn geschreeuw had hem alleen maar nog meer uitgeput dan dat ie al was. Weer moest hij tot adem komen. De moeheid begon weer zijn tol bij hem te eisen, weer voelde hij zich overvallen door een deken van slaap. Hij probeerde er nog tegen te vechten maar zonder resultaat, wederom vielen zijn oogleden dicht.

Wegdromend van een toekomst waarin hij met Emmely getrouwd is, staarde hij wat voor zich uit. Dat deed ie al weken, iets wat hij nog nooit eerder had gedaan. Verliefdheid was een begrip dat ie daarvoor niet kende. Hij was voor die tijd nog geen scholiere in zijn klas of in een andere klas tegengekomen waarbij de vonk zo oversprong, als bij haar.

Malik bedacht zich de afgelopen dagen heel serieus hoe zijn toekomst met haar eruit zou moeten zien. Huisje boompje beestje, of met haar aan zijn zijde, de dromen die hij had ten uitvoer brengen. Hij de rockster, de zanger en met het geld wat hij daarmee zou verdienen, zouden ze samen ruimschoots kunnen leven. Hij zou zijn nummers zelf allemaal schrijven, de tekst en de noten, alles zou uit zijn pen vloeien. En als hij tijd over had, dan zou hij schrijven, romans, gedichtenbundels en essays. Met haar aan zijn zijde wilde hij de vruchten van zijn roem delen, in alle opzichten. Hij zou haar het beste van het beste wat hij zich had zitten geven.

En zij zou als dank voor hem koken als hij daar te moe voor was, het hardste voor hem klappen als hij het podium van een poptempel met naam zou betreden. Ook al wist hij nog niet welke nummers hij zou schrijven en met welke muzieknoden deze songteksten dan zouden worden begeleid, of welk essay, roman, gedichtenbundel hij zou laten uitgeven bij een gevestigde erkende uitgever- immers hij moest net als de eerste noot, de eerste letter die voor wat dan ook bedoelt was, nog op papier zetten.

De tijd leek wel te vliegen, hij was alleen thuis zoals hij wel meer alleen thuis zat. Hij was zo gewend aan de eenzaamheid, de stilte om hem heen, het niet tegen iemand spreken, dat hij zich altijd wel wist te vermaken in zijn eentje.

Hij zocht even op youtube naar een geschikt nummer dat het best bij zijn stemming zou passen. Tijdens het zoeken waarbij hij ook kanalen passeerde waarop hij geabonneerd was, kwam hij ook kinderliedjes tegen.

Aan kinderen moest hij nog niet denken, later veel later, als hij rijk was en hij met het geld dat hij had verdiend haar en de kinderen kon onderhouden in het huis, de droom Vila die hij dan had gekocht met zijn verdiende geld. Hij zou zijn kinderen, in eerste instantie natuurlijk een jongen en meisje dan overladen met de mooiste cadeaus, ze kleden in de mooiste merkkleding die erop dat moment voor handen zou zijn. Ze zouden niets te kort komen met hem als het hoofd van het gezin.

Hij zou koste wat kost niet vervallen in de valkuil waar zijn vader wel in gevallen was. Die man had hem en zijn moeder verraden, door van hun zijde te wijken omdat hij de

zogenaamde roep van zijn God had gehoord en daardoor koos voor een nieuw bestaan ergens in een ver land.

Nee hij wist voor zichzelf dat hij nooit, maar dan ook nooit gehoor zou geven aan die zogenaamde roep die leidde naar religieus geweld in een land waarmee hij geen enkele binding had, waar als ie er zou komen, een vreemdeling zou zijn tussen andere vreemdelingen.

Het nummer dat ie zocht leek hij maar niet te kunnen vinden, onvindbaar op een kanaal dat haast een volwaardige bibliotheek was als het om muziek ging.

‘Is het gezellig waar je nu bent?’ Appte hij naar Emmely. Hij hoopt dat ie snel antwoord van haar zou krijgen, ook al wist Malik zelf wel dat, dat er misschien wel niet in zat. Ze had hem gezegd, dat ze met wat studiegenoten zou gaan drinken die avond, ergens in de stad.

Opeens werd ie overvallen door een deken van onzekerheid en zag hij voor zich dat zij nu in de armen lag van een ander. Een andere man, iemand van haar leeftijd of ouder. Hij rilde even van het beeld dat door zijn hoofd heen spookte, werd er bang van dat er achter die wangedachte een waarheid schuilde die hem pijn ging doen, heel veel pijn. Hij baalde ervan dat hij niet dezelfde financiële mogelijkheden had als zij. In tegenstelling tot hem had zij geen geld gebrek, dat kende ze geen eens. Ze had vermogende ouders die nog in Hilversum woonde en haar maandelijks naast haar studie financiering, voorzagen van een royaal zakcentje voor de leuke dingen des levens. Hijzelf mocht blij zijn met het kleine beetje geld dat hij maandelijks bezat, en wat hij bezat vergaf hij aan de bardames in de diverse coffeeshops in het centrum van de stad. Hij rookte om bepaalde dingen te kunnen vergeten in het leven, hij rookte niet voor het plezier maar om dingen weg te stoppen, anderen zagen het als een verslaving, hij niet, hij zag het als een medicinale oplossing om niet gek te worden van de situatie waarin hij verkeerde.

Voor diverse bijbaantjes was hij al afgewezen, waarom dat wist hij niet. Sommige mensen in zijn omgeving zeiden hem dat hij van achternaam moest veranderen, dat het hem zou helpen in de verdere verloop van zijn toekomst, omdat zijn vaders achternaam die hij droeg, Mamoor Faraz hem niet echt zou helpen om aan de door hem gewenste baan te komen.